

— INFORMATIONSBULLETTINEN —

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 32

OKTOBER 2021

EVIG ÄRA OCH HEDER ÅT ORDFÖRANDE GONZALO!

**SVERIGE: SKÄRPT KLASSKAMP
OCH KRIS I DEN BORGERLIGA
DEMOKRATIN**

**DOKUMENT FRÅN
FOLKRÖRELSEN PERU**

REDAKTIONEN HAR ORDET

Den 11 september 2021 meddelade den peruanska reaktionen att Ordförande Gonzalo, Perus Kommunistiska Partis och den peruanska revolutionens anförare, avlidit. Vänskapsföreningen Sverige – det Nya Peru står samman med alla de kommunister och revolutionärer världen över som uttryckt sin stora sorg och sitt löfte att fortsätta kämpa för att försvara det som Ordförande Gonzalo stod för då han levde och det som hans tänkande och hans bidrag till marxismen och världsrevolutionen fortfarande står för: maoismens och folkkrigets konkreta tillämpning i alla länder, för att slutligen krossa och sopa bort hela det imperialistiska utsugar- och förtryckarsystemet i hela världen. Tillsammans med utsugna och förtryckta massor världen över fördömer vi den peruanska reaktionen, dess imperialistiska herrar och alla dess lakejer och vakthundar, som höll Ordförande Gonzalo i fullständig isolering under årtionden och bär skulden för hans död.

Ordförande Gonzalos betydelse för den peruanska revolutionen och den proletära världsrevolutionen idag står utan jämförelse. Vid en tidpunkt då opportunism och förvirring spreds bland världens kommunister och revolutionärer som följd av den revisionistiska kuppen i Kina 1976, gick Ordförande Gonzalo och PKP i spetsen för dem som höll fast vid Ordförande Maos revolutionära, marxistiska linje och förkastade dem som ville gå den kapitalistiska vägen och förespråkade kapitulation. Genom att inleda och utveckla folkkriget i Peru, och etablera maoismen som tredje, ny och högre etapp av marxismen, utmärkte sig Ordförande Gonzalo som den störste marxisten – den störste marxist-leninist-maoisten – i den nuvarande epoken, och Perus Kommunistiska Parti såsom en röd fraktion inom den internationella kommunistiska rörelsen.

Idag fortsätter PKP att leda folkkriget under de komplicerade och svåra omständigheter som råder, och tillämpar gonzalos tänkande för att lösa de nya problemen. Partiet fortsätter även sitt internationella arbete och åtar sig uppgiften att sprida Ordförande Gonzalos och den peruanska revolutionens bidrag till världsrevolutionen. Den nuvarande regeringen i Peru och dess president, som av revisionister och opportunisterna även i Sverige beskrivs som "vänster", har redan tydligt visat att de inte representerar något annat än Perus härskande utsugarklasser och är imperialistlakejer precis som alla sina föregångare. Denna regering fortsätter att tjäna yankeeimperialismens intressen, även om den liksom en del andra s.k. "vänsterregeringar" i Latinamerika förhandlar med den kinesiska imperialismen med utsikt om att kanske låta Peru bli dominerat och plundrat av en annan imperialistmakt än den nordamerikanska. För Perus arbetarklass och folk betyder detta fortsatt fattigdom och förtryck under den fallfärdiga byråkratkapitalismen och halvfeodalismen på landsbygden. Den enda vägen framåt för Perus folk fortsätter att vara folkkrigets väg, för att krossa och sopa bort denna gamla utsugarstat, befria landet från all imperialistisk dominans och fortsätta revolutionen tillsammans med världens proletariat och förtryckta folk tills utsugningen och klassamhället är ett minne blott.

"Leve Ordförande Gonzalo! - PKP" Spanien, september 2021

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
<i>EVIG ÄRA OCH HEDER ÅT ORDFÖRANDE GONZALO, DEN STÖRSTE I DEN NUVARANDE EPOKEN!</i>	4
<i>LEVE INTERNATIONELLA KVINNODAGEN! UPPHÖJ DEN PROLETÄRA FEMINISMEN MOT IMPERIALISMEN, REAKTIONEN OCH REVISIONISMEN!</i>	6
<i>LEVE 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG! UTVECKLA DEN REVOLUTIONÄRA SITUATIONEN; BEKÄMPA REPRESSIONEN OCH DET IMPERIALISTISKA KRIGET!</i>	8
<i>LEVE DEN XLI ÅRS DAGEN AV FOLKKRIGET I PERU! KROSSA OCH SOPA BORT IMPERIALISMEN FRÅN JORDENS YTA MED FOLKKRIG!</i>	10
<i>VAL, NEJ! FOLKKRIG, JA!</i>	12
<i>FLYGBLAD FRÅN STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER: LEVE 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG! SLÅ TILLBAKA KAPITALET OCH BORGARSTATENS ATTACKER MOT ARBETARKLASSEN OCH FOLKET!</i>	13
<i>SVERIGE: SKÄRPT KLASSKAMP OCH KRIS I DEN BORGERLIGA DEMOKRATIN</i>	15

EVIG ÄRA OCH HEDER ÅT ORDFÖRANDE GONZALO, DEN STÖRSTE I DEN NUVARANDE EPOKEN!

Ordförande Gonzalo, den störste mannen i den nuvarande epoken, Anförare för Perus Kommunistiska Parti och den peruanska revolutionen, kommunisternas lärare, segergaranti till kommunismen och Partiets enighetscentrum, lämnade världen den 11 september 2021. Vårt Anförarskap, vårt Partis örn, dog som han levde: han gav sitt liv för Partiet och revolutionen och höll marxism-leninism-maoismens och folkkrigets röda fana högt, efter att ha kämpat och gjort motstånd under årtionden i den högsta kampskyttegravnen såsom den viktigaste politiska fången och krigsfången i världen. Folkrörelsen Peru, Partiets alstrade organ för utlandsarbetet, står samman med alla kommunisterna, revolutionärerna och massorna i Peru och i världen i djup och ojämförbar sorg, och återförsäkrar oss i vårt orubbliga löfte att upphöja, försvara och tillämpa gonzalos tänkande – den skapande tillämpningen av marxismen-leninismen-maoismen på den peruanska revolutionens konkreta förhållanden – ända tills den slutliga segern i vårt oövervinnerliga folkkrig.

Vi fördömer med allt vårt klasshat den gamla reaktionära staten i Peru och var och en av dess folkmördande ledarfigurer och vakthundar, som höll vårt Anförarskap under tortyrförhållanden och i total isolering ända sedan hans gripande den 24 september 1992. Vi återförsäkrar oss i att var och en av dessa reaktionärer och blodsugare kommer att betala för sina brott mot Anförarskapet, Partiet och folket, inklusive den nuvarande regeringen och den eländige som leder den, liksom rättorna i den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjen och den ”vänster”-opportunistiska linjen för deras direkta delaktighet i de reaktionära planerna för att förintä och smutskasta vår älskade Ordförande Gonzalo.

Ordförande Gonzalos långtgående betydelse för den peruanska revolutionen och den proletära världsrevolutionen i den nuvarande epoken står utan jämförelse. På 60-talet, då han tog till sig Ordförande Maos bidrag till marxism-leninismen och vår grundare Jose Carlos Mariateguis teser, bildade Ordförande Gonzalo den röda fraktionen, rensade Partiet från de revisionistiska ledarfigurerna och smågrupperna och förverkligade Partiets rekonstitution såsom ett Parti av ny typ, marxist-leninist-maoistiskt och militariserat. Under hans mästerliga ledning inledde Partiet folkkriget i Peru 1980, och etablerade Folkkommitteerna – den Nya Makten – 1982. 1990 etablerades de Öppna Folkkommitteerna och 1991 erövrades folkkrigets strategiska jämvikt. På så vis, genom att mobilisera tusen och åter tusentals bonde- och arbetarmassor i väpnad kamp och erövra segrar från fienden, alltid i oförsonlig kamp mot revisionismen inom och utanför våra led, skapade Ordförande Gonzalo gonzalos tänkande, grunden för Anförarskapet, segergarantin för det peruanska proletariatet och folket till kommunismen. Konkret, en kommunist helt och fullt, en man av tanke och handling.

Således, genom att tillämpa maoismen i folkkriget, under Ordförande Gonzalos rättfärdiga och korrekta ledning, definierade Partiet 1982 maoismen som ny, tredje och högre stadium av marxismen. Denna stora milstolpe, att ha slagit fast marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen som det internationella proletariatets allmängiltiga ideologi, att tillämpas på varje revolutions konkreta förhållanden och i alla länder, förtryckta och imperialistiska, är den huvudsakliga av Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag till marxismen och det internationella proletariatet. Bland hans övriga allmängiltiga bidrag framhäver vi principen om Partiets koncentrisk uppbyggnad och de Kommunistiska Partiernas militarisering, därför att ett Kommunistiskt Parti är ett parti ”för att ta makten åt arbetarklassen och folket”. Vi framhäver även hans mästerliga tes om enhetsfolkkriget, som etablerar principen ”landsbygd huvudsaklig – städerna komplement” för de länder som har proportionellt sett mycket stora städer, såsom Peru.

Efter hans gripande den 24 september 1992, i fiendens händer, visade Ordförande Gonzalo än en gång sin kondition som kommunistiskt Anförarskap genom att förvandla denna påstådda ”triumf” för reaktionen till en ärorik revolutionär triumf: med sitt mästerliga Tal kallade Ordförande Gonzalo kommunisterna, revolutionärerna och massorna att fortsätta utveckla folkkriget enligt de fastlagda planerna. Talet står kvar som en milstolpe i Partiets historia, som strålar segerrikt och kraftfullt inför världen som ett vapen i striden.

Snart därefter lanserade den peruanska reaktionen, under direkt ledning av yankeeimperialismens CIA, sin lögnhistoria om ”fredsbreven” genom de eländiga förrädiska rättorna i den revisionistiska och kapitulationistiska

HOL; en mörk och hopplös plan för att försöka smutska Anförarskapet och Partiet och pacificera de revolutionära massorna. Trots att de höll vårt Anförarskap i total isolering, utan någon som helst möjlighet att kommunicera med Partiet eller uttala sig, så upprätthöll Ordförande Gonzalo ständigt sin kommunistiska fasthet, principerna, folkkriget; inte ens med alla sina montage och redigerade videos har reaktionen kunnat övertyga världens massor med sin lögnhistoria. Så, ända in i det sista besegrade denne kommunisternas store lärare imperialismens, reaktionens och revisionismens planer.

Nu, då utsugarna och deras lakejer upprepar sina fega attacker på Ordförande Gonzalo och anklagar honom för "terrorism", så kommer de inte heller att kunna övertyga Perus eller världens arbetande och revolutionära massor. Under årtionden har reaktionärerna fört fram sin kampanj för att försöka förinta gonzalos tänkande, men den konkreta verkligheten idag är att en ny generation av kommunister och revolutionärer är för att lära sig av Ordförande Gonzalo, ta upp och tillämpa hans allsmåttiga tänkande och hans allmängiltiga bidrag. Perus Kommunistiska Parti fortsätter att konfrontera krökens komplexa och svåra omständigheter, håller revolutionens och folkkrigets kurs och tillämpar gonzalos tänkande för att lösa de nya problemen, i oförsonlig kamp mot råttorna i HOL och VOL och alla slags revisionism och opportunist.

Vi kallar Perus och världens kommunister och revolutionärer att framhärda i försvaret av Ordförande Gonzalo och hans allsmåttiga tänkande, med aktioner i folkkrigen, med demonstrationer och med agitation och propaganda i alla länder, och att återförsäkra sig i hans mäterliga ord:

"Slutligen, lyssna nu på detta: som vi ser i världen så marscherar maoismen ostoppt mot att ta befälet för den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen. Lyssna och förstå det väl! De som har öron, använd dem, de som har förståelse – och det har vi alla – använd den! Nog med dumheter och oklarheter! Låt oss förstå detta! Vad är det som utvecklas i världen? Vad behöver vi? Vi behöver att maoismen förkroppsligas, och det håller den på att göra, och att den går framåt i att alstra Kommunistiska Partier, att styra, att leda denna nya stora våg av den proletära världsrevolutionen som kommer."

**EVIG ÄRA OCH HEDER ÅT ORDFÖRANDE GONZALO!
LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN, GONZALOS TÄNKANDE!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!**

Folkrörelsen Peru
September 2021

"Leve 41-årsdagen av folkkriget i Peru!" Spanien 2021

LEVE INTERNATIONELLA KVINNODAGEN!

UPPHÖJ DEN PROLETÄRA FEMINISMEN MOT IMPERIALISMEN, REAKTIONEN OCH REVISIONISMEN!

”Då sakerna läggs fram på detta sätt uppstår en fråga: vilken typ av kvinnorörelse bör drivas fram och stödjas? En fråga som har avgörande betydelse när den borgerliga feminismen blir etablerad, gynnas och sprids med pompa och ståt. Frågan är enkel och konkret: en sann folklig kvinnorörelse kan inte byggas och utvecklas annat än utifrån arbetarklassens ståndpunkt, utifrån marxismen, och såsom en del av den folkrörelse på vars befrielse kvinnans frigörelse beror. [...]

På så vis kommer vi att stå emot den borgerliga feminismen, emot den splittring som bryter sönder organisationerna och splittrar massorna genom att ställa kvinnor mot män. [...]

Kvinnofrågan är en viktig fråga för den folkliga kampen. Och dess vikt är än större idag, då vi ser en intensifiering av aktioner som tenderar till mobilisering av kvinnorna; en nödvändig och fruktbar mobilisering sett från arbetarklassens ståndpunkt, och som tjänar folkets massor; men som då den drivs fram av och till fördel för utsugarklasserna agerar som ett splittrande och dämpande element i den folkliga kampen.”

**(Perus Kommunistiska Parti – Centralkommittén,
MARXISMEN, MARIATEGUI OCH KVINNORÖRELSEN)**

Folkrörelsen Peru, Perus Kommunistiska Partis alstrade organ för arbetet i utlandet, riktar sina högtidliga kommunistiska hälsningar till kvinnorna av vår klass och av världens folk; till de kvinnliga kommunisterna och revolutionärerna som ger sina liv i kamp mot detta imperialistiska systems patriarkala utsugning och förtryck och mot alla systemets agenter och apologeter, däribland de borgerliga och småborgerliga feministerna som idag använder kvinnornas rättfärdiga kamp för att leda den på avvägar och ställa den i de imperialistiska blodsugarnas tjänst, i kontrarevolutionens och folkmords- och plundringskrigens tjänst i hela världen.

Imperialismen i sin allmänna och slutliga kris skakar av skräck inför de arbetande massornas stridbara kamper i hela världen. Inför den revolutionära situationen i ojämn utveckling som uttrycks på alla kontinenter – i folkkrigen och de väpnade kamperna under maoismens fana i Peru, Indien, Turkiet och på andra platser, i kamperna för dagskraven och mot repressionen, i kamperna för nationell frigörelse mot de imperialistiska inkräktarna etc. – intensifierar världsreaktionen repressionen och det kontrarevolutionära våldet i alla länder. Vi ser en hastig skärpning av den borgerliga demokratins kris och tendensen till öppen diktatur och fascism. De tre supermakterna, yanke imperialismen, den kinesiska imperialismen och den ryska imperialismen, går nu i spetsen för denna reaktionariseringsprocess med hjälp av de övriga imperialistmakterna, och de genomtvingar samma agenda i de förtryckta länderna.

I de desperata försöken att rädda detta döende system är emellertid repressionen och diktaturen inte tillräckliga. Den imperialistiska storbourgeoisien och dess lakejer i de förtryckta länderna behöver även mobilisera delar av befolkningen för att försvara systemet och avleda och manipulera folkets rättfärdiga kamper. Några länder och några sektorer av den härskande klassen gör det med en skamlös återgång till reaktionens ”traditionella” och ”konservativa” politik; den öppna rasismen, chauvinismen och machismen. Andra, såsom de dominerande sektorerna av yanke imperialismen och dess allierade makter, försöker försköna reaktionariseringsen, den intensifierade utsugningen och folkmordskrigen genom att framställa sig som ”framstegsvänner” med hjälp av den borgerliga feminismen och en falsk ”antirasism”. De höjer liberalismens och revisionismens ruttna fanor för att bibehålla de småborgerliga medelklassernas och arbetararistokratins lojalitet gentemot de reaktionära staterna. För att hålla tillbaka folkets

kamper och förhindra att de förenas och blir till en revolutionär kamp under proletär ledning, kan utsugarna acceptera vissa krav och göra vissa eftergifter till massorna, så länge de inte hotar borgarklassens makt och dess system.

Det är i detta sammanhang som vi måste se den borgerliga feminismens roll. Det är en feminism som leds av den imperialistiska storbourgeoisien, som med hjälp av sina intellektuella lakejer och politiker mobiliserar delar av småbourgeoisien och arbetararistokratin. Dess uppgift är att framställa imperialismen och de imperialistiska staterna som de främsta försvararna av kvinnornas rättigheter, och sprida illusionen att det visst är möjligt att övervinna utsugningen och förtrycket av kvinnan inom det existerande systemet, utan att göra revolution, utan att avskaffa utsugningen och privategendomen. Inom ramen för dessa centrala uppgifter har den borgerliga feminismen sina varianter; några framställer öppet den påstådda "fria marknaden" och individualismen som de huvudsakliga garanterna för kvinnans frihet (vilket uttrycks t.ex. i försvaret av prostitutionen). Andra, kopplade till revisionismen, fokuserar mer på den borgerliga statens roll och de korporativa fackförbunden, som påstås skola skydda kvinnornas rättigheter med den s.k. "demokratiska socialismen" och de påstådda "reformerna" inom systemet. Alla varianterna förenas i försvaret för de imperialistiska krigerna och utsugningen av tredje världen, då de framställer kvinnoförtrycket som ett fenomen som kommer "utifrån", från "andra kulturer", från "extremisterna", "fundamentalisterna" etc. och tar det feodala och/eller religiösa kvinnoförtrycket som förevändning för att försköna imperialismens utsugning och förtryck, vilket i verkligheten är den materiella grunden för allt kvinnoförtryck i världen.

Vi ser hur allt detta uttrycks i de pågående kamperna i världen; i USA har kvinnornas rättfärdiga kamp använts, under borgerlig ledning, för att dra massorna till valcirkusen och tjäna den reaktionära folkmördaren Bidens valkampanj. I Peru har den rättfärdiga kampen som förts av offren för tvångssteriliseringarna under Fujimoris fascistregim förvandlats – under borgerlig ledning (i samarbete med revisionismen och kyrkan) – till en kampanj för att organisera kvinnorna under den reaktionära statens kontroll och till försvar för den gamla ordningen.

Mot den borgerliga och småborgerliga feminismen upphöjer de proletära och revolutionära kvinnorna den proletära feminismen, som lägger fram den marxistiska, vetenskapliga sanningen; att det är privategendomen och utsugningen som utgör grunden för all utsugning och förtryck av kvinnan. Mot den borgerliga feminismens essentialism, så förkastar och krossar den proletära feminismen hela idén om den "kvinnliga naturen" och den "manliga naturen". Mot imperialismens degenererade sexualkultur, baserad på att sälja människor som sexobjekt på en påstådd "fri marknad", ställer den proletära feminismen en ny kultur av sann jämlikhet mellan män och kvinnor, slutligen befriad från alla slags utsugning och handel. Mot den borgerliga feminismen, som försöker mobilisera kvinnorna i folkmords-, uppdelnings- och plundringskrigens tjänst, mobiliserar den proletära feminismen proletariatets och folkets kvinnor mot alla imperialisterna och deras krig. Mot den borgerliga feminismen som vill använda kvinnorna som fotsoldater i sina valkampanjer och för att försköna sitt döende system, mobiliserar den proletära feminismen proletariatets och folkets kvinnor för att - hand i hand med den proletäre mannen – slutligen krossa och sopa bort imperialismen, reaktionen och revisionismen från jordens yta med folkkrig, under ledning av de militariserade marxist-leninist-maoistiska Partierna och fortsätta marschen mot vårt slutmål kommunismen, det klasslösa samhället.

**LEVE DEN PROLETÄRA FEMINISMEN!
FÖR EN KLASSLINJE I KVINNORÖRELSEN!
LEVE KVINNODAGEN!
LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!**

**Folkrörelsen Peru
8 mars 2021**

LEVE 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG! UTVECKLA DEN REVOLUTIONÄRA SITUATIONEN; BEKÄMPA REPRESSIONEN OCH DET IMPERIALISTISKA KRIGET!

”Vi bevittnar nu ett föråldrat, senilt, fallfärdigt samhälles sönderfall, dess dödsryckningar; och samtidigt bevittnar vi havandeskapet, bildandet, det långsamma och ivriga utformandet av det nya samhället. Alla vi som genom vår ärliga ideologiska tillhörighet är knutna till det nya samhället och skiljer oss från det gamla samhället, måste på djupet fästa vår blick i denna ytterst viktiga, stormiga och intensiva period av människans historia.”

(José Carlos Mariategui – Världskrisens historia)

”Den proletära ledningen har i grunden förändrat hela revolutionens utseende, har åvägabragt en nygruppering av klasserna, givit upphov till ett väldigt uppsving i bonderevolutionen, förlänt grundlighet åt revolutionen mot imperialismen och feodalismen, skapat möjlighet för övergång från den demokratiska revolutionen till den socialistiska revolutionen och så vidare. Ingenting av detta var möjligt i den period, då revolutionen stod under borgerlig ledning.”

(Ordförande Mao Tse-tung – Om motsättningar)

”Hur uppnås proletariatets hegemoni? Endast genom det verkliga Kommunistiska Partiet, det vill säga ett marxist-leninist-maoistiskt Parti, som konsekvent och med fasthet tjänar klassens intressen och försvarar folkets intressen.”

(Intervju med Ordförande Gonzalo)

Till firandet av den 1. maj och 150-årsdagen av Pariskommunen uttrycker Folkrörelsen Peru, Perus Kommunistiska Partis alstrade organ för utlandsarbetet, sina varma och högtidliga hälsningar till vår klass det internationella proletariatet och till världens förtryckta folk. Vid detta tillfälle återförsäkrar vi oss än en gång i de principer som etablerades 1848 i det Kommunistiska Manifestet, proletariatets program till kommunismen, och i den internationella proletära rörelsens övriga milstolpar: Pariskommunen 1871, då proletariatet tar makten för första gången; 1905, revolutionens generalrepetition; 1917, segern i Oktoberrevolutionen med vilken klassen etablerar sin diktatur och inleder den proletära världsrevolutionens era; 1949, den kinesiska revolutionens seger, med vilken den gemensamma diktaturen ledd av proletariatet etableras och löser steget till den socialistiska revolutionen; och 1966-1976, den Stora Proletära Kulturrevolutionen, som löser frågan om hur revolutionen fortsättes under proletariatets diktatur och fortsätter marschen till vårt slutmål kommunismen – samhället utan klasser och utan utsugning.

Den nuvarande situationen i världen fortsätter att bekräfta att 1) imperialismen – hela det globala utsugar- och förtryckarsystemet – befinner sig i sin allmänna och slutliga kris, och 2) en revolutionär situation i ojämn utveckling uttrycks i hela världen, och den proletära världsrevolutionen befinner sig i sin strategiska offensiv.

De återkommande överproduktionskriserna, oundvikliga i kapitalismen, leder till finanskriserna, skärper klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisien, skärper motsättningen mellan imperialismen och de förtryckta nationerna (idag den huvudsakliga motsättningen på världsnivå) och skärper den interimperialistiska motsättningen. I sina desperata försök att upprätthålla denna gamla och ruttna ordning, sjunker de imperialistiska blodsugarna mer och mer ner i den borgerliga demokratins och parlamentarismens kris. Idag, då de tre supermakterna – yankeeimperialismen, den kinesiska och den ryska imperialismen – intensifierar sin nyuppdelning av världen och förbereder sig för ett tredje världskrig, och då alla imperialisterna intensifierar utsugningen och attackerna på proletariatet och folken, så tillgriper de mer och mer fascismen: **”skräckslagna inför revolutionen, upphäver reaktionen därför inte bara massornas ekonomiska erövringar, utan attackerar även de politiska erövringarna. Således ser vi i Italien den fascistiska diktaturen. Men på detta sätt undergräver och förstör bourgeoisien de demokratiska institutionerna, åsamkar dem dödliga skador. Och den förlorar all sin moraliska styrka och all sin ideologiska prestige.”** (Mariategui)

I denna allmänna och slutliga kris är det inte längre möjligt för de härskande klasserna att tillämpa metoden med

socialdemokratiska reformer - "välfärdsstaten" - för att upprätthålla status quo, och i de imperialistiska länderna är det svårare och svårare att försörja "medelklasserna" (de privilegierade skikten av småbourgeoisien och proletariatet) för att tjäna som "buffert" och hålla tillbaka klasskampen. Även om bourgeoisien fortfarande får hjälp av sina intellektuella och den socialchauvinistiska arbetararistokratin, så har imperialismens kris börjat undergräva även dessa mellanskikts lojalitet gentemot systemet, vilket intensifierar den borgerliga demokratins kris och tendensen till öppen diktatur och fascism.

För att underlätta den intensifierade utsugningen av proletariatet, plundringen av de förtryckta länderna och det imperialistiska kriget, genomför storbourgeoisien en chauvinistisk och rasistisk kampanj på världsnivå mot tredje världens folk, framför allt mot folken i Mellanöstern. Bakom slagord om "extremism" och "terrorism" intensifierar de repressionen och upphäver de demo-liberala rättigheterna i alla länder, idag med COVID-19-pandemin som förevändning. Vad vi ser nu är fortsättningen på imperialismens, revisionismens och världsreaktionens kontrarevolutionära offensiv mot den proletära revolutionen, men deras åtgärder är inget annat än ett ruttet och döende systems desperata och hopplösa försök, i dess slutgiltiga kris.

Revisionismens, reformisternas, de s.k. "demokratiska socialisternas" och de "anti-auktoritära" roll är att försköna imperialismen, att framställa blodsugarna, folkmördarna och fascisterna och deras stater som "demokrater" och försvarare av "mänskliga rättigheter", och att svepa in allt detta i falska "radikala" slagord för att upprätthålla illusionen av "demokrati". Revisionisterna, inom eller utanför parlamenten, "pacifister" eller beväpnade, har alla uppgiften att marknadsföra, inom proletariatets och folkets led, kapitulationen inför imperialismen och reaktionen.

Vad allt detta visar är att imperialismen, reaktionen och revisionismen skakar av skräck inför massorna och deras kamper. Proletariatet och de förtryckta folken går framåt och mobiliserar sig mer och mer i rättfärdiga och hjältemodiga kamper för sina dagskrav och mot utsugar- och förtryckarsystemet. I Peru, i Indien, i Filippinerna, i Turkiet och på andra platser utvecklas folkkrig och väpnade kamper under maoismens fana, som mobiliserar miljontals arbetare och bönder under ledning av Kommunistiska Partier, i kamp på liv och död mot revisionismen för att hålla revolutionens kurs och förstöra de gamla reaktionära staterna samtidigt som de bygger den nya makten. I hela världen mobiliserar sig proletariatet i hårda och våldsamma kamper till försvar för sina rättigheter, och går framåt i sitt klassmedvetande och i att avslöja revisionismens mörka roll. De förtryckta folken upphör aldrig att kämpa och göra motstånd mot de imperialistiska inkräktarna, och ropar efter den proletära ledning som behövs för att slutligen sopa bort blodsugarna, erövra verklig nationell suveränitet och fortsätta revolutionen. Kvinnorna över hela världen kämpar mot den gamla ruttna patriarkala ordningen, och de proletära feministerna går framåt i att avslöja och krossa den borgerliga feminismen, som försöker utnyttja kvinnornas rättfärdiga kamp som ännu ett politiskt verktyg för reaktionen, i utsugningens och folkmordskrigets tjänst.

Den avgörande punkten för att förena alla dessa kamper och slutligen sopa bort imperialismen och all utsugning från jordens yta är den proletära ledningen, det vill säga de Kommunistiska Partierna av ny typ, marxist-leninist-maoistiska och militariserade, som tillämpar vår klass' allmängiltiga ideologi på varje revolutionens konkreta förhållanden, genom att bygga enhetsfronten som en front av folkets klasser under proletariatets hegemoni, förena alla folkets rättfärdiga kamper för att förbereda, inleda och utveckla folkkriget i varje land ända tills maktens erövring, och förena alla kamperna på världsnivå med sikte på världsfolkkriget för att slutligen omringa, förstöra och sopa bort imperialismen från jordens yta.

Detta är den marxistiska linjen, proletariatets enda linje, och proletariatet enat och organiserat under marxismen – idag marxism-leninism-maoismen, huvudsakligen maoismen – är bourgeoisiens och hela dess imperialistiska systems huvudfiende. Alla deras repressiva åtgärder och all deras reaktionära propaganda riktas i slutändan inte mot "extremismen" eller "antikapitalismen" i allmänhet, utan mot marxismen – mot marxist-leninist-maoisterna – eftersom de vet att mot en arbetarklass beväpnad med sin vetenskapliga ideologi och sina vapen så har de inget annat att vänta sig än nederlag. **"Med storindustrins utveckling rycks alltså undan bourgeoisiens fötter själva den grundval, på vilken den producerar och tillägnar sig produkterna. Den producerar framför allt sin egen dödgrävare. Dess undergång och proletariatets seger är lika oundvikliga."**

**LEVE 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG!
LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN, HUVUDSAKLIGEN MAOISMEN!
LEVE ORDFÖRANDE GONZALO OCH HANS ALLSMÄKTIGA TÄNKANDE!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!**

Folkrörelsen Peru
1 maj 2021

LEVE DEN XLI ÅRS DAGEN AV FOLKKRIGET I PERU! KROSSA OCH SOPA BORT IMPERIALISMEN FRÅN JORDENS YTA MED FOLKKRIG!

”Marx har lärt oss: man leker inte med resningen, man leker inte med revolutionen; men när man höjer resningens fana, när man tar till vapen, så halar man inte fanan utan håller den segerrikt ända till segern, utan att någonsin hala den. Så lärde han oss, och det må kosta vad det kosta vill! Nåväl, Marx har alltså beväpnat oss, liksom Lenin och – huvudsakligen - Mao Tsetung lär oss vad som menas med priset, vad det betyder att tillintetgöra för att bevara, vad det betyder att hålla fanan högt vad som än händer [...] Reaktionen drömmer när de vill dränka revolutionen i blod, de ska veta att det vattnar den, och det är en obeveklig lag. Så detta i sig självt återförsäkras oss i att vi måste vara mer och mer trogna, fasta och beslutna i principerna och alltid ha orubbligt förtroende för massorna.”

(Intervju med Ordförande Gonzalo)

”Frågan om det revolutionära våldet är en fråga som blir mer och mer aktuell, och således måste vi kommunisterna och revolutionärerna återförsäkra oss i våra principer. Frågan om det revolutionära våldet är frågan om hur vi konkretiserar folkkriget; för oss handlar det om att Ordförande Mao Tsetung, genom att etablera folkkriget, har gett proletariatet dess militära linje, dess allmängiltiga militära teori och praktik, som därför är tillämplig överallt enligt de konkreta förutsättningarna.”

(Intervju med Ordförande Gonzalo)

”Imperialisterna tyranniserar oss på ett sådant sätt att vi måste ta itu med dem på allvar. Vi måste inte endast ha en stark reguljär armé, vi måste också organisera folkmilisavdelningar i stor omfattning. Detta kommer att göra det svårt för imperialisterna att i händelse av invasion förflytta sig en enda tum i vårt land.”

(Ordförande Mao Tsetung - Intervju med en korrespondent från
nyhetsbyrå Hsinhua, 29 september 1958)

Med anledning av denna den XLI årsdagen av ILA-80, inledandet av det oövervinnerliga folkkriget i Peru, återförsäkras vi marxist-leninist-maoister oss i den avgörande vikten av PKP:s CK:s korrekta och mästerliga beslut, att inleda folkkriget den 17 maj 1980, ”ett trotsigt politiskt slag av enorm vikt, som genom att rulla ut upproriska röda fanor och höja hammare och skär utropade ’det är rätt att göra uppror’ och ’all makt växer ur en gevärspipa’” Inledandet och utvecklandet av folkkriget i Peru utgör en milstolpe i den proletära världsrevolutionens historia, genom att i praktiken inför världen demonstrera maoismens allmängiltighet såsom ny, tredje och högre stadium av marxismen, och folkkriget såsom det internationella proletariatets allmängiltiga militära teori och strategi.

Kröken på vägen och den nuvarande komplexa situationen i folkkriget i Peru förnekar inte dessa sanningar: idag fortsätter Perus Kommunistiska Parti att allomfattande leda folkkriget genom att tillämpa Gonzalos tänkande för att lösa de nya problemen; i folkkrigen och de väpnade kamperna i Indien, Turkiet, Filippinerna och på andra platser tillämpar kommunisterna lärdomarna från folkkriget i Peru och kämpar för att åtaga sig Ordförande Gonzalos bidrag – i kamp på liv och död mot revisionismen – för att bibehålla revolutionens kurs; och på alla kontinenter ser vi organisationer och Partier som är för att åtaga sig och tillämpa maoismen, inspirerade och härdade av folkkriget och av PKP:s kamp mot Avakians och Prachandas nya revisionism.

Ett av Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag är just att han har definierat folkkrigets allmängiltighet och de fyra grundläggande punkterna för att föra ett folkkrig:

1) **Proletariatets ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, som måste specificeras i ett vägledande tänkande, d.v.s. den skapande tillämpningen av den allmängiltiga ideologin på varje revolutionens konkreta förhållanden.** Ordförande Gonzalo lär oss: ”**Det första vi lade fram var detta: att inte tillämpa folkkriget mekaniskt, då Ordförande Mao Tsetung varnade oss för att en mekanisk tillämpning leder till opportunism och nederlag**”. Det vill säga att kommunisterna i varje land måste tillämpa de allmängiltiga principerna mitt i klasskampen, skuldra

vid skuldra med massorna, för att så ta reda på sin revolutions säregenheter och på så vis alstra ett vägledande tänkande och ett Anförarskap.

2) **Det Kommunistiska Partiets nödvändighet för att leda folkkriget.** Hela klasskampens historia bekräftar att varje klass oundvikligen alstrar sina organisationer och ledare; att endast så, genom att alstra sin ledning, kan de breda massorna konkretisera sina dagskrav och sina intressen i en ideologisk och politisk linje och organisera sig för att förstöra det gamla och bygga det nya. I proletariats kamp har de "anti-auktoritära" som förnekar Partiets nödvändighet redan avslöjats gång på gång; i praktiken motsätter de sig den proletära auktoriteten samtidigt som de lydigt underordnar sig den borgerliga och reaktionära auktoriteten. Ordförande Gonzalo slår fast att idag så måste de Kommunistiska Partierna vara Partier av ny typ, marxist-leninist-maoistiska och militariserade för att fullgöra sin centrala uppgift, att förbereda, inleda och utveckla folkkriget.

3) **Revolutionens väg** måste specificeras i varje land enligt de konkreta förutsättningarna. I Peru, som är ett halvfeodalt och halvkolonialt land med en stor bondebefolkning, utvecklas folkkriget som ett bondekrig som följer vägen att omringa städerna från landsbygden. I ett land med stora städer som Peru, så kan emellertid städerna inte åsidosättas; det som behövs är att ta landsbygden som det huvudsakliga och städerna som komplement. Att tillämpa bondekriget dogmatiskt, att framställa det som ett allmängiltigt kännetecken för folkkriget och åsidosätta städerna, är ett högerfel, ett revisionistiskt fel som vi har sett till exempel i Nepal. Kommunisterna i alla länder, förtryckta och imperialistiska, måste analysera väl de konkreta förhållandena och förhållandet mellan stad och landsbygd, och hålla i åtanke erfarenheterna av gerillakrig i städer samt det som Ordförande Gonzalo lade fram: **"Se hur stad-landsbygd uppfattas, utveckla kriget på landsbygden och se hur det ska hanteras i städerna; reaktionen ställs inför att gå över till att försvara sina städer, de är deras starka fästen; se i folkets bostadsområden hur de utvecklar medborgarrörelser, underrättelse, kontroll."** (Centralkommitténs III Plenum – Centralt dokument, 1992). Detta är en avgörande fråga i vilken uttrycks kampen mellan marxism och revisionism, då den har att göra med den revolutionära krisen och erövringen av makten i hela landet: **"vårt folkkrigs process måste föra oss till uppsvinget; således måste vi förbereda resningen som, sammanfattningsvis, kommer att bli tagandet av städerna. Vi tänker oss och förbereder oss på resningen då det är en nödvändighet, utan den skulle vi inte kunna segra i hela landet"** (Intervju med Ordförande Gonzalo).

4) **Stödbaser eller ny makt** är folkkrigets ryggmärg. Helt i motsats till foquismen, så är folkkriget inte ett krig byggt på en grupp "hjältar" som ska befria massorna. Folkkriget har två aspekter, förstörelse och uppbyggnad, och uppbyggnaden är det huvudsakliga. Det nya samhället – den nya staten – byggs upp mitt i kriget av de beväpnade massorna under ledning av Partiet. Denna princip gäller för hela den proletära revolutionen tills vårt slutmål kommunismen; med det väpnade havet av massor kommer vi att krossa kapitalismens återupprättelse: **"Det som krävs är att rekonstituera Kommunistiska Partier som är tydligt definierade och tillämpar det högsta i maoismen, som är den Stora Proletära Kulturrevolutionen. Se erfarenheten från den kinesiska och den ryska revolutionen och kapitulationen i Nepal på tröskeln till maktens erövring; vi måste ägna detta särskild uppmärksamhet och dra lärdom. Bekämpa likaså dem som utvecklar folkkrig skilt från krigets fluiditet; vi insisterar på att det nya inte byggs när makten har erövrats, utan mitt i folkkriget."** (Centralkommittén – Perus Kommunistiska Parti, 2015).

Idag, under imperialismens allmänna och slutliga kris och med en växande revolutionär situation i ojämn utveckling i världen, ställs vi allt mer inför folkkrigets brådskande nödvändighet. För att slutligen sopa bort de imperialistiska inkräktarna och utsugarna från de förtryckta länderna, och för att inte förrådas gång på gång av borgerliga eller feodala ledare, behöver folken folkkriget. För att slutligen krossa och sopa bort den borgerliga diktaturen och kapitalismen, och inte förrådas gång på gång av revisionistiska ledare, behöver proletariats folkkriget. Endast så, genom att beväpna folket under ledning av proletariats med dess militariserade förtrupp, kommer vi att förstöra och begrava utsugar- och förtryckarsystemet i hela världen och nå kommunismen, det klasslösa samhället, utan utsugning och utan krig.

**LEVE DEN XLI ÅRS DAGEN AV DET OÖVERVINNERLIGA FOLKKRIGET I PERU!
LEVE ORDFÖRANDE GONZALO OCH HANS ALLSMÄKTIGA TÄNKANDE!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!**

**Folkrörelsen Peru
17 maj 2021**

VAL, NEJ! FOLKKRIG, JA!

“De förtryckta får lov att med några års mellanrum välja vilka medlemmar av den härskande klassen som skall representera dem och förtrycka dem i parlamentet”

(Karl Marx)

Den reaktionära staten kallar nu återigen massorna till en ny valcirkus. Denna nya kallelse görs inom ramen för skärpningen av klasskampen i Peru och i världen, i kontexten av supermakternas (Yankeeimperialismen, Ryssland och Kina) och de imperialistiska ländernas förberedelser för ett nytt imperialistiskt världskrig för omfördelning, med vilket de försöker ta sig ut ur sin allmänna och slutliga kris. Med detta ser vi utvecklingen av mer motstånd och kamp från det internationella proletariatet och de förtryckta folken mot imperialismen, reaktionärerna och revisionismen. Kamper som äger rum under en nya antikommunistisk offensiv ledd av de imperialistiska supermakterna och makterna. Se den europeiska imperialismens blodsugares resolution, som genom Europaparlamentet likställer kommunismen med nazismen och kallar ”alla medlemsstater att uppmärksamma den 23 augusti såsom en Europeisk minnesdag över stalinismens och nazismens offer, på såväl nationell som europeisk nivå”.

COVID-epidemin har bevisat att Peru genomgår en djup social, ekonomisk och moralisk kris inom imperialismens slutliga kris. En kris som uttrycks i de traditionella partiernas försvinnande; de har dött genom folkets förkastande och i ett amalgam av förkortningar och kandidater som presenteras för presidentvalet. Epidemin har synliggjort än mer de fattiga massornas situation i Peru: fattigdomen, utsattheten på arbetsmarknaden, trångboddheten för de fattigaste familjerna, bristen på sjukvård när den behövs som mest, bristen på syre på sjukhusen och på dricksvatten i många bostäder. Epidemin har också gjort det uppenbart att ingenting kan stoppa massornas kamp, som har fortsatt även inför statens uppmaningar till demobilisering under slagord som ”din hälsa är ditt ansvar, stanna hemma”.

Valen är enbart ett verktyg för storbourgeoisens och de stora jordägarnas välde. Det peruanska folket har aldrig haft någonting att vinna genom val. Valen har det enda syftet att försöka ge ny kraft åt byråkratkapitalismen, restrukturerar den gamla staten och tillintetgöra all folklig mobilisering samt folkkriget som leds allomfattande av PKP.

Den roll som reformismen från HOL [högeropportunistiska linjen] och VOL [”vänster”-opportunistiska linjen] och de övriga revisionisterna spelar motsvarar deras reaktionära karaktär; att skapa illusioner och försköna borgarklassens diktatur och imperialismen. Deras uppmaningar om ”ny konstitution” eller ”nationell återförsoning” handlar bara om att avleda massorna från folkkrigets väg och förstörandet av den gamla staten. Deras ”anti-imperialism” består i att öppna dörren för andra imperialistiska supermakter (Kina och Ryssland). Korruptionen är inte en fråga om individer, som reformismen och revisionismen (den gamla och den nya som kallar sig ”maoistisk”) framställer det; alla utsugarklasserna är korrupta till sin natur. Att några enstaka ”vänster”-ledare integreras i den gamla staten förändrar inte den gamla statens natur. Imperialismen och utsugarklasserna äger fortfarande de stora egendomarna och makten genom den gamla staten. För massorna återstår bara smulor, om ens det.

150 år efter Pariskommunens utropande återförsäkras vi oss i att ”arbetarklassen kan inte helt enkelt ta det färdiga statsmaskineriet i besittning och sätta det i rörelse för sina egna ändamål”, utan den måste förstöra den och ersätta den med proletariatets diktatur.

Folkets enda väg är att förstöra den gamla staten genom folkkriget som leds allomfattande av PKP och att genom Kulturrevolutioner komma till den gyllene kommunismen.

**LEVE MAOISMEN!
NED MED REVISIONISMEN!
VAL, NEJ! FOLKKRIG, JA!**

**Folkrörelsen Peru
April 2021**

LEVE 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG!

SLÅ TILLBAKA KAPITALET OCH BORGARSTATENS ATTACKER MOT ARBETARKLASSEN OCH FOLKET!

Vi firar idag ännu en första maj under borgarstatens undantagstillstånd; ännu en gång stoppar en socialdemokratisk regering arbetarklassens demonstrationståg på vår kampdag. Ett undantagstillstånd som inte handlar om att stoppa en pandemi, utan som ingår i en lång rad inskränkningar av de demokratiska fri- och rättigheterna, en stegvis upptrappning av repressionen och övervakningen mot det arbetande folket. Pandemin – som borgarstaten konsekvent har hanterat utifrån att skydda monopolkapitalets, storbourgeoisens intressen samtidigt som arbetarklassens och folkets liv och hälsa offras – blir nu ännu en ursäkt (tillsammans med "brottslighet" och "terrorism") för att stärka den borgerliga diktaturen och trycka ner allt folkligt motstånd.

Hur mycket borgarna och deras lakejer än försöker avleda vår uppmärksamhet, så blir det allt svårare att dölja att grunden för denna politik är klasskampen mellan borgarklass och arbetarklass. Det är ingen tillfällighet att vi ser demonstrationsförbud, rasistisk hets, polisiära maktuppvisningar och drönare över arbetarkvarteren samtidigt som borgarklassen och dess stat går till attack mot de rättigheter som arbetarklassen kämpat sig till under 1900-talet. Imperialismen i hela världen – och den svenska imperialismen – befinner sig i en desperat, allmän och slutgiltig kris. De ständigt återkommande överproduktionskriserna leder till allt värre finanskriser, och i konkurrensen mellan storföretagen och de imperialistiska staterna finns det inte längre utrymme för "välfärds kapitalism" och eftergifter åt arbetarklassen; vinsterna måste maximeras till varje pris, utsugningen av arbetarklassen intensifieras i hela världen.

Samtidigt försöker imperialisterna, med supermakterna USA, Kina och Ryssland i spetsen, desperat ta sig ur sin kris med sin gamla beprövade metod: folkmord och imperialistiska krig. De enorma profiter som imperialisterna – och den svenska imperialiststaten – drar in genom utsugningen av de förtryckta nationerna i tredje världen utgör grunden för deras makt och rikedomar, och de svenska imperialisterna deltar aktivt i de ständiga utrotnings- och plundringskrigen mot dessa länder (såsom i Libyen, Afghanistan, Mali) och försöker förgäves krossa de förtryckta folkens motstånd. Supermakterna och de övriga imperialistmakterna slåss ständigt om kontrollen över dessa kolonier och halvkolonier, och för att på nytt dela upp världen emellan sig förbereder de sig nu för ett nytt imperialistiskt världskrig om världsherraväldet. Sverige är inte på något sätt neutralt (och har aldrig varit det), utan deltar i dag i stor skala i USA:s krigsförberedelser, och det krig de nu övar inför kommer oundvikligen att drabba även Sveriges arbetande folk.

Trots att det blir allt svårare så försöker den härskande klassen fortfarande upprätthålla illusionen av "demokrati" och inbilla oss att vi kan välja vilken politik som ska genomföras. I själva verket styrs alla de parlamentariska partiernas politik av den imperialistiska monopolbourgeoisens behov och av den kris den befinner sig i. Så kallade "demokratiska socialister" kan föreslå symboliska "välfärdsåtgärder" och något "mildare" attacker på våra rättigheter och livsvillkor, men inga val eller parlament kan lösa imperialismens kris eller på riktigt ändra politikens riktning. Några partier väljer att satsa på öppet rasistisk och fascistisk hets, andra väljer att framställa sig som "antirasister" och "liberaler" – men allihop hjälps de åt att främja hetsen mot "invandrarna" och vända uppmärksamheten bort från klasskampen med

sitt prat om "integration" och "kultur"; allt för att hålla arbetarklassen splittrad och bereda vägen för den intensifierade utsugningen och folkmordskrigen.

Samtliga partier, inklusive det ledande skiktet inom den s.k. "vänstern" både inom och utanför parlamentet, svär trohet till borgarklassens våldsmonopol och stödjer dess imperialistiska krig. Dessa falska "arbetarledare" utför villigt sin uppgift; att ta ifrån arbetarrörelsen dess ideologi, dess internationella enhet, dess motstånd mot imperialismens krig; och manar oss nu till att lyda staten och rösta i borgarklassens val. Och de är alla med när de härskande nu förbereder nya lagar och åtgärder mot s.k. "extremistiska" organisationer – d.v.s. de som inte godkänts av kapitalet och dess närmaste lakejer.

Allt detta är den härskande utsugarklassens desperata reaktion på det faktum att världens arbetarklass och folk inte ger upp, utan tvärtom reser sig allt mer i kamp för sina rättigheter och mot den rådande ordningen. Runtom i världen kämpar klassen och organiserar sig. Genom sina Kommunistiska Partier leder proletariatet miljontals arbetande och fattigbönder i folkkrig, som i Peru, Indien och Turkiet, för att med vapen i hand krossa de reaktionära staterna och bygga ett nytt samhälle. Arbetare i hela världen, och även i Sverige, fortsätter att trotsa de falska, revisionistiska "arbetarledarnas" uppmaningar till kapitulation och mobiliserar sig i storstrejker och militanta demonstrationer. De förtryckta folken gör fortsatt hjältemodigt motstånd mot de imperialistiska inkräktarna, men behöver arbetarklassens ledning i sin kamp för att den inte gång på gång skall bli förrådd och ledd på avvägar under ledning av borgerliga och feodala krafter.

Det åligger varje klassmedveten arbetare att inte låta sig luras av borgarnas politiska spel; att en gång för alla bryta med de falska "arbetarledare" som säljer ut vår klass och uppmanar oss till lugn och lydnad; att ta upp kampen mot borgarstaten, dess polisterror och fascistiska hetskampanjer; att kämpa för arbetarrörelsens enhet med världens förtryckta folk mot imperialismen och dess krig. Detta innebär idag att kämpa för att bygga ett verkligt arbetarparti, den svenska arbetarklassens förtrupp, ett Kommunistiskt Parti för att leda arbetarklassens revolution, krossa borgarstaten, bygga arbetarstaten och socialismen för att sedan fortsätta revolutionen tillsammans med världens folk tills det inte längre finns några klasser eller någon utsugning.

**LEVE 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG!
RÖSTA INTE I BORGARKLASSENS VAL, MAKTEN ÅT ARBETARKLASSEN!
KROSSA BORGARSTATEN OCH DEN REAKTIONÄRA REPRESSIONEN!**

Studiecirkeln 24 september
1 maj 2021

SVERIGE: SKÄRPT KLASSKAMP OCH KRIS I DEN BORGERLIGA DEMOKRATIN

”Corona-pandemi”, ”regeringskris”, ”brottslighet” och ”integration” är förmodligen de vanligast förekommande orden i svensk borgerlig media just nu. För att förstå vilken verklighet som ligger bakom dessa nyckelord måste vi som vanligt titta under den propagandistiska ytan för att förstå vad det egentligen är som händer. Hur mycket borgarklassens politiker och intellektuella än försöker blanda bort korten så kan de inte dölja att det fortfarande är klasskampen, d.v.s. i första hand kampen mellan den lilla utsugarminoriteten och hela arbetarklassen, som formar den politiska situationen i landet. En klasskamp som blir allt skarpare och som utspelas inom ramen för hela det imperialistiska världssystemets allmänna och slutliga kris, i vilken alla imperialistmakterna – inklusive Sverige – desperat försöker rädda sitt system genom mer utplundring av de förtryckta nationerna och genom politiska, militära och ekonomiska förberedelser för än mer omfattande imperialistiskt omfördelningskrig.

Pandemin har tydliggjort dessa motsättningar på flera plan; den vinstinriktade, nedskurna sjuk- och äldreården, en corona-politik som skyddat de monopolistiska storföretagen och bankerna och offrat det arbetande folket och småföretagen, samt en fortsatt ökad repression, övervakning och stegvis avskaffande av ”rättsstatens” principer. Den s.k. regeringskrisen är ett av många uttryck för den borgerliga demokratins kris. Bakom babblen i Riksdagen döljer sig det faktum att *alla* partierna har uppgiften att försöka lösa kapitalets kris och bevara det rådande systemet till varje pris; att försöka rädda förtroendet för parlamentarismen och den borgerliga staten, att skydda och öka kapitalets profiler och samtidigt försöka förhindra att arbetarklassen och folket reser sig i uppror och förenar sig med de förtryckta folken mot imperialismen i hela världen.

Attackerna mot arbetarklassen, invandringen och ”integrationen”

Borgarklassens attacker på arbetarklassens rättigheter och livsvillkor fortsätter enligt samma mönster som tidigare. Metoden går i princip ut på att den s.k. ”högern” lägger fram en rad extrema ”nyliberala” förslag – avskaffande

av anställningsskyddet, införande av marknadshyror, avskaffande av allemansrätten, o.s.v. – varpå den s.k. ”vänstern” (i form av de sossestyrda korporativa facken, Vänsterpartiet etc.) motsätter sig några av förslagen och tillåts stoppa eller modifiera några av dem (detta i ”bästa fall”, vissa av förändringarna genomförs helt utan sådan ”demokratisk” procedur). Borgarklassen får i slutändan alltså igenom den planerade politiken, samtidigt som ”vänstern” och facket framstår som goda ”antikapitalister” och det ser ut som att ”demokratatin fungerar”. Att det i själva verket är en liten klick av monopolkapitalister som har tvingat igenom sin politik över folkets huvuden, det glöms liksom bort i den officiella debatten.

Problemet med detta är förstas att det med tiden blir alltmer uppenbart för arbetarklassen att den här ”demokratatin” är en bluff, att det i själva verket är en borgarklassens diktatur. För att försvaga den fackliga kampen, men framför allt för att försöka förhindra att arbetarna enar sig och överger den parlamentariska och reformistiska återvändsgränd, använder borgarklassen i Sverige numera även en annan gammal klassisk metod: att dela in arbetarklassen i grupper som kan vändas emot varandra. Imperialismens plundring och krig i tredje världens förtryckta nationer ger oundvikligen upphov till migration, och därmed möjligheten att utnyttja dessa invandrare som ett särskilt undertryckt och rättslöst skikt inom den svenska arbetarklassen. Den rasistiska hetsen och det reaktionära babblen om ”integration” är en ideologisk och politisk förutsättning för denna uppsplittring och intensifierade utsugning av klassen, som konkret tar sig uttryck i den s.k. ”gig-ekonomin”, d.v.s. arbetsvillkor av 1800-talstyp. Samtidigt bidrar politiker och intellektuella från hela det borgerliga politiska spektrat – från (V) till (SD) – till att intala de något mer privilegierade (och i större utsträckning blonda och blåögda) skikten av arbetare och småborgare att de tillhör ett bättre, mer ”civiliserat” släkte. Ett av många exempel på denna situation beskrevs nyligen i Aftonbladet av en grupp syndikalister¹:

”En gång i tiden hade arbetsgivare rätt att fysiskt bestraffa anställda. I dag har arbetsgivare rätt att deportera inte bara anställda utan även deras familjer till världens fattigaste länder. Blindheten inför avhumaniseringen och dess konsekvenser inom LO-yrkena är det i särklass största hotet mot fackföreningsrörelsen. [...]”

Shamim halvspringer runt i villaområden. Han delar ut en lokal gratistidning för fyrtio kronor i timmen i ett försök att stoppa utvisningen av hans familj till Bangladesh. Han vet att lönen är för låg, men han säger ingenting.

Alejandra arbetar på en stor lagerterminal. Hon är gravid men det är förbjudet att sitta ner eller att gå på toaletten annat än på rasten. Om hon förlorar jobbet förlorar hon rätten att stanna i Sverige. Hon gör abort.

Ina städar en myndighet i city. Chefen tafsar. Om han mejlar Migrationsverket kan han enkelt få henne deporterad till Afghanistan. Ina låter honom tafs.

Jasur kaklar badrum på ett sjukhusbygge. Sedan fyra år tillbaka sover han på ett liggunderlag i chefens garage. Pengarna från jobbet räddar hans barn från fattigdom i Uzbekistan. Han har inte fått någon lön alls de senaste två månaderna.”

Denna ”fria marknad” av alltmer ohämmad exploatering växer i symbios med de ”kriminella nätverken”. Det finns ingen tydlig gräns mellan den lagliga arbetsmarknaden och maffian, de främjas båda av den avsiktliga förslumningen. Statens ständiga kampanjer ”mot kriminaliteten” och ”för integration” syftar i själva verket till motsatsen: ”brottsbekämpningen” är i huvudsak en förevändning för ökad repression och övervakning mot den mest utsatta delen av arbetarklassen, och de politiska besluten – t.ex. tillfälliga uppehållstillstånd i stället för permanenta² – syftar till att förhindra integration, inte främja den.

Det blir dock omöjligt att på riktigt förstå och bekämpa denna reaktionära politik utan att angripa den världsordning som gör den möjlig, d.v.s. imperialismen. En ”arbetarrörelse” som förnekar eller t.o.m. öppet stödjer imperialismen och dess plundringskrig kan inte representera någonting annat än borgarklassens intressen. Och en facklig kamp som bara riktar sig mot s.k. ”arbetslivskriminella bolag” och framställer ”seriösa aktörer” och ”samordning mellan myndigheter” som en lösning, blir inget annat än en hopplös kamp för en mer ”civiliserad” och stabilare kapitalistisk utsugning. Arbetarklassen behöver inte ännu en generation av byråkrater, ”arbetarledare” som är godkända av utsugarklassens stat och vars jobb är att hålla arbetarna i schack i utbyte mot egna privilegier och en mer ”reglerad” form av utsugning. Vad vi behöver är att avskaffa hela utsugarsystemet, alltså socialistisk revolution.

Vänsterpartiet: en ”enad vänster” för krig och kapitalism

Oavsett vad enskilda karriärpolitiker eller väljare och sympatisörer må tro om saken, så fyller Vänsterpartiet och hela den reformistiska och ”postmarxistiska” s.k. vänstern objektivt sett en viktig roll i den svenska borgarklassens strävan att bevara sitt döende utsugar- och

förtryckarsystem. Ända sedan den först uppstod för drygt hundra år sedan, så har den reformistiska ”arbetarrörelsen” haft som ett av sina grundläggande kännetecken att den är vad Lenin kallade *socialchauvinistisk*, d.v.s. socialistisk i ord men pro-imperialistisk i handling. De reformistiska pamparnas ”klasskompromiss” med kapitalet går i grunden ut på att acceptera och stödja det imperialistiska monopolkapitalets fortsatta diktatur OCH dess utplundring av de förtryckta nationerna; allt detta i utbyte mot att en del av vinsterna från denna plundring används till privilegier åt reformismens ledarskikt och en viss nivå av relativ ”välfärd” och trygghet åt (en del av) arbetarna i det egna landet. Alltså: en ”arbetarrörelse” ledd av ett skikt av förborgerligade byråkrater, som tilläts existera och verka på borgarklassens villkor och under löfte om att hjälpa till att förhindra arbetarklassens revolution.

Detta har hela tiden varit grunden för den svenska socialdemokratin och den ”svenska modellen”. När imperialismens kris och styrkeförhållandena i den globala klasskampen under de senaste årtiondena fått kapitalet att överge denna ”välfärdskapitalism” så har också det socialdemokratiska partiet till stor del förlorat sin centrala roll i svensk politik. Det gamla kommunistpartiet (SKP, senare VPK och idag V) under revisionistisk ledning har under en stor del av detta ”folkshemsbygge” fungerat som ett stödparti till socialdemokratin och ett sätt att hålla de mer radikala och antiimperialistiska delarna av folket under kontroll. Dess påstådda ”antiimperialism” bestod dock under denna tid i grunden av motstånd mot supermakten USA för den socialimperialistiska sovjetiska supermaktens räkning.

Efter sovjetrevisionismens kollaps 1991 har detta ”vänsterparti” – i enlighet med den svenska imperialismens intressen – allt mer öppet stött USA:s imperialism och dess folkmords- och plundringskrig. Samtidigt som partiet fortsatt att slänga sig med ”antiimperialistiska” slagord och ”ta avstånd från USA:s krig” så röstade det för Sveriges deltagande i USA:s krig i Afghanistan 2001, och röstade på samma sätt ja till Sveriges deltagande i bombningen av Libyen 2011, bara för att nämna ett par exempel.

Den nya partiledaren Nooshi Dadgostar står för en fortsättning av denna politik, och försöker nu lansera Vänsterpartiet som en ersättare för det gamla socialdemokratiska partiet med hyllningar till Erlander och förespråkar en ”ny storhetstid för svensk industri”. En av hennes första intervjuer som ny partiledare ägnades åt att ta avstånd från AFA och försäkra lyssnarna om partiets lojalitet gentemot den borgerliga staten och dess våldsmonopol. I likhet med sina föregångare hyllar hon USA och massmördarna i dess regering såsom ”demokratiska” förebilder. Vänsterpartiets koncept, att fungera som ett ”brett vänsterparti” och vinna val genom röster från såväl besvikna sossar som anarkister och gamla kommunister är en svår balansgång. När de fina orden om ”kamp mot imperialismen” och ”socialism” åtföljs av en

faktisk politik som går i rakt motsatt riktning, så riskerar väljarstödet att försvinna. Även de som inom partiet kritiserar denna politik står ofta i själva verket bara för en lite annan variant av socialchauvinistisk reformism; som de som kräver ”motstånd mot USA:s krig” för att i stället närma sig de kinesiska och ryska imperialisterna och försöka vinna sympatier genom att prata om ”invandringsproblemet”. Det finns dock uppenbarligen väljare, sympatisörer och t.o.m. medlemmar – bl.a. inom ungdomsförbundet – som på riktigt börjat genomskåda revisionismen och söker sig till den revolutionära vägen. Den enda vägen framåt för dem är förstas att överge de parlamentariska illusionerna och partierna och organisera sig för socialistisk revolution.

Borgerlig diktatur och imperialistiskt folkmord – eller proletär revolution

Även om den härskande borgarklassen skulle välja att åter tillämpa någon grad av keynesiansk, socialdemokratisk politik – så som de gjort tidigare i historien för att rädda sig ur en kris eller som förberedelse för världskrig – så är det för länge sedan bevisat bortom allt tvivel att en sådan politik på inget sätt leder till socialism eller underlättar kampen för socialism, utan bara en tillfällig ”välfärd” på bekostnad av de arbetande folken i andra länder. Då spelar det ingen roll om de partier som genomför politiken kallar sig ”vänster” eller ”höger”. De som misstror den parlamentariska vägen men tror sig kunna genomdriva socialismen genom ”facket” hamnar i samma återvändsgränd, som gruvarbetaren Jari Röyrinki skrev:

”facken är kittet i den svenska korporativismen, den konkreta formen för arbetarklassens underordning, noggrant vaktad av lagar, avtal och stadgar. På pappret ger facket kontroll över arbetarklassen och därmed en plats vid förhandlingsbordet. / Vänsterpartiet vill kunna säga: Nu styr vi arbetarna, tala med oss!”³

Inte heller de s.k. ”antiauktoritära” och antimarxistiska syndikalisterna, som säger sig förkasta ”staten” i allmänhet men i praktiken underordnar sig den borgerliga staten och imperialismen och avvisar arbetarklassens erövrande av den politiska makten, erbjuder något mer än tomma drömmar.

Kommunisternas linje, den vetenskapliga marxist-leninist-maoistiska linjen, som utgår från verkligheten i stället för fromma önskingar, slår fast att den fackliga kampen liksom hela kampen för våra dagskrav och för klassens och folkets rättigheter i allmänhet endast kan främja kampen för socialismen om den leds av en arbetarklassens förtrupp, det Kommunistiska Partiet, som förenar alla dessa kamper för att bygga en revolutionär rörelse under proletär ledning, för att med vapen i arbetarnas händer störta den borgerliga staten och bygga arbetarstaten, bygga socialismen och fortsätta revolutionen tillsammans med världens arbetarklass och folk till kommunismen, det klasslösa samhället.

¹ https://www.aftonbladet.se/debatt/a/m11201/slavvillkor-accepteras-under-hot-om-utvisning?fbclid=IwAR0qmX4kiRIHUYZmjeLLvTQWaBk_RwLTkUCIQFm2hcVn6IpO97HUxGTCWk

² <https://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Pressrum/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2021/2021-07-20-Nu-borjar-Migrationsverket-tillampa-nya-regler-i-utlanningslagen.html>

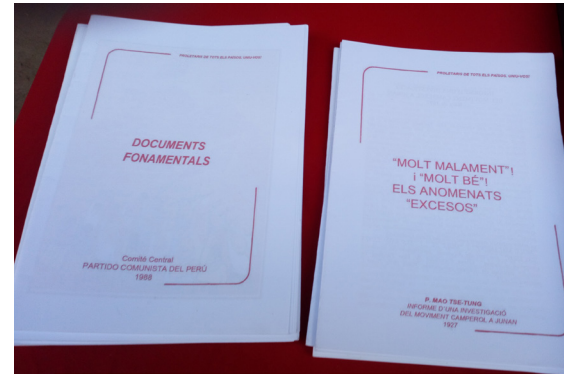
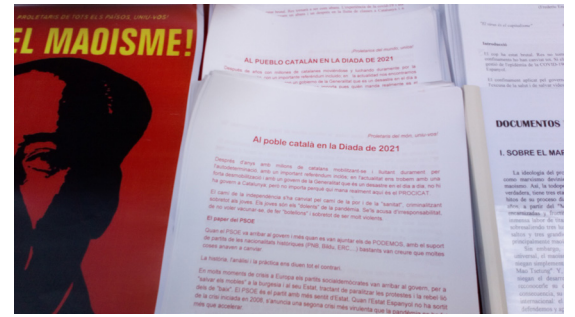
³ <https://www.kontextpress.se/politik/fast-inte-hoppet-vid-vansterpartiet>

AGITATION OCH PROPAGANDA 2021

Spanien

Bokbord i Barcelona 2021

Sverige 2021

